

متن پرسش

سلام و عرض ادب: مادر سه دخترهستم، و معلم با ۲۰ سال سابقه. امسال دختر کوچکم ۳ ساله است و بشدت اضطراب جدایی داره، که فکر کنم از اثرات پرستار پارسالی باشه سر دوراهی موندم که امسال برم سرکار یا مرخصی بگیرم، هنوز وضعیت کارم مشخص نیست و با توجه به کمبود معلم، مرخصی هم به این راحتی نمی دهند، اما اگر نیاز باشه به مدد الهی می‌گیرم الان نمیدونم تکلیفم چیه؟ آیا با این وضعیت مدارس و ضعف آگاهی اعتقادی، و گاه عناد بعضی معلمین، نیاز آموزش پرورش هست که با تمام سختی، دخترم رو بذارم و برم مدرسه، یا اولویت بندگی ام، موندن پیش دخترم هستش؟ حضرت آقا می‌فرمایند اگر مادری، بیرون سرکار نره هستند کسانی که جای او را پرکنند، اما اگر مادری رو کنار بگذاره کسی نمیتونه جاش رو پرکنه حالا آیا با وضعیت نگران کننده ی دانش آموزان الانه، این سخن حضرت آقا شامل بنده هم میشه؟ لطفا راهنماییم کنید که بهترین مسیر بندگی رو انتخاب کنم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بر سر دو راهی سختی هستید. آری! اگر بتوانید به نحوی برای فرزندتان مادری کنید و از طرفی دانش‌آزمان را هم تنها نگذارید؛ جمع بین دو خوبی را به میان آورده‌اید. موفق باشید